

Arrest

**nr. 167 664 van 15 mei 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X
X,

Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kind:

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kind Marcela Zymi, op 15 mei 2016 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 10 mei 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2016 om 17u.

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 augustus 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard.

Op 23 april 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Op diezelfde dag werd de verzoekende partijen bevolen het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 130.389 van 29 september 2014 werd het beroep verworpen.

Inmiddels op 27 mei 2014 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing nadat ze haar beslissing van 23 april 2014 had ingetrokken en werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gegrond verklaard. De verzoekende partijen werden in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving in het vreemdelingenregister tot 25 juni 2015.

Op 18 juni 2014 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 april 2015 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zonder voorwerp wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest nr. 166.209 van 21 april 2016 werd de voormelde beslissing vernietigd door de Raad.

Op 11 mei 2015 doen de verzoekende partijen een aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 19 juni 2015 wordt beslist dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet verlengd wordt. Tegen deze beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 166.210 van 21 april 2016 wordt het beroep verworpen door de Raad.

Op 19 juni 2015 wordt de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Tegen deze bevelen dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 166.211 van 21 april 2016 werd dit beroep verworpen.

Op 29 april 2016 nam de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 mei 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang

De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 10° van de vreemdelingenwet. Zij meent ter zake over een gebonden bevoegdheid te beschikken.

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister

c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen.

Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen.

Nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM in het geval van een verwijdering naar Albanië en van het hoger belang van het kind, kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar vordering en dient de exceptie van de verwerende partij te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een FIT woning met het oog op gedwongen repatriëring naar Albanië. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/9 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 juncto artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 22 van de Grondwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 2 van de omzendbrief betreffende de verwijdering van gezinnen met schoolgaande kinderen van minder dan 18 jaar – optreden van de politiediensten en scholen van 13 juni 2003 en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

In een eerste onderdeel van hun middel stellen de verzoekende partijen dat ze menen dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Zij stippen aan dat hun laatste uitwijzingsbevel dateert van 11 augustus 2015 en dat zij en hun dochter op weg naar school werden opgepakt 9 maanden na dit laatste uitwijzingsbevel. Er wordt hen geen termijn om het grondgebied te verlaten gegeven en hun dochter krijgt niet de kans om haar schooljaar af te werken. Ze stippen aan dat hun dochter schoolplichtig is en ook effectief naar school gaat. De verzoekende partijen wijzen er op dat wanneer een bevel wordt genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen onverminderd gelden. Verder wijzen ze op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat stelt dat er uitdrukkelijk rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel, waaronder het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. Ze stellen dat het bestreden bevel niet motiveert over hun schoolgaand kind.

Waar de verzoekende partijen stellen dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissing rekening dient te houden met het belang van het kind kunnen ze worden gevolgd.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van het schoolgaan van het minderjarig dochtertje van de verzoekende partijen.

In de bestreden beslissing is zoals de verzoekende partijen terecht aanstippen geen enkele overweging terug te vinden dat betrekking heeft op dit schoolgaan en waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de verwerende partij conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt op zich geen formele motiveringsplicht in, evenwel dienen te verzoekende partijen te kunnen achterhalen of de verwerende partij rekening heeft gehouden met dit schoolgaan in het kader van het hoger belang van het kind.

De verwerende partij betoogt dat zeer recent een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard waarin uit de motieven van deze beslissing blijkt dat het schoolgaan van het minderjarig kind wel werd onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat op 29 april 2016 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen en dat deze beslissing stelt "het feit dat hun kind hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar de betrokkenen niet aantonen dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is." Deze motieven werden inmiddels aan de verzoekende partij ter kennis gebracht zodat zij niet meer kunnen voorhouden dat het hoger belang van het kind niet werd onderzocht.

Daarnaast wijst de verwerende partij er in de motivering van de bestreden beslissing op dat de verwijdering het hele gezin treft. Hierbij kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat het ontegensprekelijk in het belang is van het kind om niet gescheiden te worden van haar ouders.

De verwijzing naar de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn zijn niet dienstig, nu deze bepalingen reeds werd omgezet in het nationaal recht. In zoverre hebben de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn geen directe werking. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat deze artikelen niet correct werden omgezet. Hoe dan ook hebben de verzoekende partijen geen belang bij dit onderdeel van het middel nu zij ook de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet hebben aangevoerd dat de omzetting vormt van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en zij hun grief aldus behandeld ziet naar aanleiding van de bespreking van dit onderdeel van het middel.

Waar de verzoekende partij stellen dat het niet evident is voor het kind om voor het einde van het schooljaar weggeplukt te worden uit haar schoolomgeving en hierbij verwijst naar een verklaring van de minister van Onderwijs en waarbij zij menen dat hen een termijn van 30 dagen had moeten worden gegeven, dient te worden opgemerkt dat aan de verzoekende partijen reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven met een termijn van 30 dagen, die zij genegeerd hebben. Op 11 augustus 2015 werd aan de verzoekende partijen een bevel ter kennis gebracht. Op dit ogenblik was het schooljaar van hun dochtertje ten einde en weerhield niets de verzoekende partijen ervan om het grondgebied te verlaten. Evenwel bleven ze hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kind nu plots haar schooljaar onderbroken ziet dan is dit toch wel te wijten aan het eigen handelen van de verzoekende partijen om zich manifest in illegaal verblijf te blijven nestelen. Het is inderdaad aangewezen om kinderen hun schooljaar te laten afwerken maar wanneer vastgesteld wordt dat een bevel dat werden gegeven waarbij het kind de kans heeft gehad om haar schooljaar af te werken, wordt genegeerd, kan het de verwerende partij niet verweten worden niet zorgvuldig te hebben gehandeld door een nieuw bevel te nemen waarbij zij nu de kans niet meer heeft om haar schooljaar af te werken. De verklaring van de minister van onderwijs waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, handelt geenszins over een dergelijk geval. Met hun betoog maken de verzoekende partijen evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

Waar de verzoekende partijen stelt dat de bestreden beslissing diende te motiveren waarom haar nu geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt gegeven blijkt voldoende uit de motivering van de bestreden beslissing waarom dit is. In de bestreden beslissing wordt zeer duidelijk uiteengezet dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partijen ook nog verwijzen naar artikel 74/14, derde lid, § 1 van de vreemdelingenwet stelt deze bepaling enkel dat de verzoekende partijen een gemotiveerd verzoek kunnen indienen bij de verwerende partij om de termijn te laten verlengen als het vrijwillig vertrek niet kan worden gerealiseerd binnen de termijn van vrijwillig vertrek. Deze bepaling kan niet dienstig worden

ingeroepen door de verzoekende partijen nu zij zich niet in de voorwaarden bevinden van een termijn voor vrijwillig vertrek. Het betoog dat zij hier aan ophangen is dan ook niet relevant.

De verzoekende partijen verwijzen voorts naar artikel 24 van het Handvest waaruit blijkt dat de belangen van het kind in overweging dienen te worden genomen. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het belang van het kind in overweging heeft genomen.

De verzoekende partijen verwijzen naar een rapport over een onderzoek van teruggekeerde kinderen naar Kosovo en menen dat dit rapport van belang is omdat hieruit blijkt dat een dergelijke terugkeer een nadelig effect heeft op de kinderen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit rapport verwijst naar een onderzoek bij kinderen die teruggekeerd zijn naar Kosovo. In casu dient het kind van de verzoekende partijen niet terug te keren naar Kosovo en tonen de verzoekende partijen niet aan dat de situatie in Kosovo vergeleken kan worden met de situatie in Albanië. Bovendien wordt niet gespecificeerd in welke omstandigheden dit onderzoek plaatsvond, binnen welke leeftijdsgroep. ... zodat een verwijzing naar een onderzoek dat niet nader wordt gekaderd niet relevant is. In zoverre de verzoekende partijen stellen dat een uitwijzing een traumatische ervaring inhoudt voor het kind, dient opnieuw te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen dit had kunnen vermijden indien zij waren ingegaan op het eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien staat het helemaal niet vast dat de uitwijzing van het kind traumatisch zal zijn. Het kind van de verzoekende partijen is nog jong en heeft een groot aanpassingsvermogen. Bovendien tonen de verzoekende partijen geheel niet aan dat zij haar onderwijs niet zal kunnen verder zetten in haar land van herkomst. Anders dan wat de verzoekende partijen voorhouden staat het op het eerste gezicht niet vast dat de uitwijzing een nadelig effect zal hebben voor hun dochter.

Waar de verzoekende partijen ook nog verwijzen naar een omzendbrief van 29 april 2003 betreffende de verwijdering van gezinnen met schoolgaande kinderen, dient in eerste instantie te worden aangestipt dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn en richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan bijgevolg niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736). Bovendien stelt artikel 2 van de voormelde omzendbrief "kan" de Dienst Vreemdelingenzaken beslissen. Het is dus duidelijk een mogelijkheid en geen verplichting.

Hetzelfde kan worden opgemerkt waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 74/14, § 2 van de vreemdelingenwet preventieve maatregelen had kunnen nemen om een vrijwillig vertrek in goede banen te leiden. Het is vooreerst geen verplichting voor de verwerende partij, bovendien is zoals reeds werd aangestipt, gebleken dat de verzoekende partijen geen enkele intentie vertoonden om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Het is dan ook duidelijk dat preventieve maatregelen voor vertrek in casu geen enkel nut hebben.

De verwijzing naar artikel 74/9 van de vreemdelingenwet en het betoog hieromtrent van de verzoekende partijen is niet dienstig nu dit duidelijk betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich te spreken over de beslissing tot vasthouding. Hiervoor dient de verzoekende partijen zich te richten tot de Raadkamer.

In een tweede onderdeel van hun middel stellen de verzoeken partij dat zij een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM riskeren. Zij verwijzen naar de problemen van hun (schoon)broer. De familie zou in een bloedwraak verwickeld zitten. Ze stippen aan dat de(schoon)broer eveneens werd opgesloten maar nu weer werd vrijgelaten omdat hij een asielprocedure lopende heeft. Ze stellend dat de verwerende partij niet ingaat op hun veiligheidsproblematiek.

Los van het feit dat de asielaanvraag van de (schoon)broer werd verworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient voornamelijk te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zelf nooit een asielaanvraag hebben ingediend en ook nooit aan de verwerende partij op de ene of de andere wijze hebben laten weten te vrezen voor hun veiligheid in Albanië. In deze omstandigheden kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met hun veiligheid in Albanië. Nu de verzoekende partijen dit bij hun verzoekschrift kenbaar heeft gemaakt, heeft de verwerende partij beslist om de verzoekende partij niet te verwijderen alvorens de beroepstermijn van de (schoon)broer inzake zijn asielprocedure is verlopen.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen prima facie geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aannemelijk.

In het laatste onderdeel van hun middel gaan de verzoekende partijen in op de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad stelt vast dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering. Middelen die gericht zijn tegen een andere beslissing zijn niet ontvankelijk.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

J. CAMU